

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 11.6.2014 takto:

K odvolání obviněného V■■■■■ Č■■■■■ se podle § 257 odst. 1 písm. d) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 7.5.2014 č.j. 7T 10/2014 – 48 a podle § 307 odst. 1 trestního řádu **se podmíněně zastavuje trestní stíhání obviněného**

V■■■■■ Č■■■■■,

nar. ■■■■■ v ■■■■, trvale bytem ■■■■■,

pro skutek v návrhu na potrestání Okresního státního zastupitelství Plzeň-město ze dne 3.3.2014, sp. zn. 2 ZK 115/2014, právně kvalifikovaný jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, spočívající v tom, že

v Plzni dne 12.2.2014 v době kolem 16:30 hod nejméně po vozovce v ulici Plzenecká ve směru od ulice Lobežská k ulici Koterovská řídil motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz Vito, r.z. ■■■■■, ačkoliv věděl, že je veden jako neřidič s blokadou všech řidičských oprávnění z důvodu dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče za porušení povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neboť oznámení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení, vydané dne 22.4.2013 pod č.j. MMP/086098/13 Magistrátem města Plzně, odborem registru vozidel a řidičů osobně převzal dne 30.4.2013 a dne 9.5.2013 odevzdal řidičský průkaz.

Podle § 307 odst. 2 trestního řádu se stanoví **zkušební doba v trvání 18 (osmnáct) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obviněný V■■■■■ Č■■■■■ uznán vinným skutkem, který je popsán ve výroku tohoto usnesení krajského soudu. Skutek byl kvalifikován jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a obviněnému okresní soud uložil trest odnětí svobody v trvání 1 měsíce, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Dále mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný včasné odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Nesouhlasí zejména s tím, že mu byl uložen za dané jednání trest, neboť nebyly dostatečně zhodnoceny všechny polehčující okolnosti na jeho straně, například jeho osoba a dosavadní bezúhonnost. Poukazuje na to, že i předchozí záznamy v evidenční kartě řidiče, na základě kterých dosáhl tzv. vybodování, se týkaly méně závažných přestupků - například nepřipoutání bezpečnostním pásem. Nikdy se nejednalo o závažné přestupky spojené s agresivní jízdou, způsobením škody na majetku či újmy na zdraví

zaviněnou dopravní nehodu apod. Vzhledem k menší závažnosti specifikovaného přečinu má za to, že by v jeho případě bylo možné využít institut podmíněného zastavení trestního stíhání, neboť obviněný se ke svému činu doznává a upřímně jej lituje. Zároveň žádné osobě nezpůsobil škodu a již samotné vedení tohoto trestního řízení je pro něj dostatečnou motivací pro to, aby nadále vedl řádný život. Závěrem navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a rozhodl o využití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání.

Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející postup řízení v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 trestního řádu. V tomto konkrétním případě přezkoumával rozsudek ve všech výrocích. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, přihlížel jen, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, se okresní soud nedopustil žádného pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení rozsudku postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. V průběhu hlavního líčení bez procesních vad provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Na podkladě provedených důkazů správně dospěl k závěru, že se obviněný dopustil jednání, pro které je stíhán. Doznání obviněného je v souladu s dalšími ve spise založenými důkazy. Za správný lze označit i závěr okresního soudu, že jednání, které je popsáno ve výroku rozsudku, lze podřadit pod skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

V nyní projednávané věci je vedeno řízení o přečinu. Okresní soud tak měl možnost zvažovat použití ustanovení § 307 odst. 1 trestního řádu, jehož aplikaci navrhoval obviněný a vyslovil s takovým postupem souhlas. Podmínky, za kterých lze podmíněně zastavit trestní stíhání, jsou stanoveny v § 307 odst. 1 trestního řádu. V námi přezkoumávaném případě nepřichází v úvahu podmínky uvedené v § 307 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu (nebyla způsobena škoda ani nedošlo k bezdůvodnému obohacení). Zbývající podmínky obviněný dle názoru krajského soudu splňuje. Již byl zmíněn jím vyslovený souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání a zmíněna byla i skutečnost, že se k trestnému činu doznal. Další podmínkou pro podmíněné zastavení trestního stíhání je to, že vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že podmíněné zastavení trestního stíhání není obligatorní ani za situace, kdy jsou všechny v citovaném ustanovení dané podmínky splněny. Je si vědom i toho, že by mělo být zejména na soudu I. stupně, aby posoudil, zda tyto podmínky považuje za splněné či nikoli. Přestože byl podán návrh na podmíněné zastavení trestního řízení, okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl konkrétní důvody, pro které této možnosti nevyužil. Pouze konstatuje, že „nedospěl k závěru, že je namístě trestní stíhání podmíněně zastavit, kdy takové rozhodnutí by nepovažoval za dostačující“. Takové odůvodnění však neobsahuje v podstatě žádnou konkrétní argumentaci a je velmi obecné. Povinnost vypořádat se s návrhem na podmíněné zastavení trestního stíhání tak přechází na krajský soud, tedy na soud II. stupně.

Skutečnost, že trestná činnost obviněného je menší společenské škodlivosti, lze dovozovat kromě uplatněné právní kvalifikace i z výše trestu, který okresní soud obviněnému uložil. Uložil trest odnětí svobody velmi blízko samotné spodní hranici zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu na nejkratší možnou zkušební dobu. Test zákazu činnosti také uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Okresní soud správně

konstatuje, že obviněnému nic nepřitěžuje. Jako polehčující okolnost hodnotí jeho doznání, byť je nelze přeceňovat, a také jeho dosavadní trestní bezúhonnost. I tyto závěry považuje krajský soud za správné. Má však za to, že okresní soud dostatečně nepřihlédl k předchozímu řádnému životu obviněného a dostatečně se nezabýval ani charakterem přestupků, které se staly důvodem pro to, že se obviněný tzv. vybodoval. Krajský soud se v zásadě ztotožňuje s argumentací uvedenou v podaném odvolání a odkazuje na ni. Z evidenční karty řidiče je zřejmé, že obviněný byl v minulosti sankcionován za přestupky méně závažné – nepřipoutání se bezpečnostním pásem, nepoužívání přilby či jiných ochranných prostředků. O menší závažnosti přestupku svědčí i výše ukládaných blokových pokut, které byly v řádu od 100,- Kč do 500,- Kč (pokuta ve výši 500,- Kč byla obviněnému uložena pouze v jednom případě, v ostatních případech šlo o pokuty ve výši 100,- a 200,- Kč). Obviněný sice v minulosti projevoval opakovaně nekázeň v silničním provozu, dopustil se opakovaně přestupku, nicméně sankcí za tyto přestupky bylo právě ono již zmiňované vybodování. Trestné činnosti se obviněný v minulosti nikdy nedopustil. Nebylo o něm zjištěno ani jiných negativních poznatků. Je zřejmé, že obviněný si škodlivost svého jednání uvědomuje a svým postojem dává najevo, že je schopen a ochoten v průběhu zkušební doby podmíněného zastavení prokázat, že toto trestní řízení pro něj bylo dostatečným varováním, aby se do budoucna trestné činnosti nedopouštěl. Obviněnému je kladeno za vinu návrhem na potrestání vykonání jedné jízdy, v průběhu které nebyl pod vlivem alkoholu, nedopustil se žádného přestupku proti pravidlům silničního provozu (vyjma toho, že řídil, ačkoliv není držitelem řidičského průkazu). S ohledem na všechny zde uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že je namíste vyhovět návrhu obviněného na podmíněné zastavení trestního stíhání.

Obviněnému byla stanovena zkušební doba 18 měsíců (zákonné rozpětí je 6 měsíců až 2 roky). Takto stanovená doba dle názoru krajského soudu odpovídá konkrétním okolnostem spáchání nyní stíhaného jednání i skutečností zjištěným k osobě obviněného.

Z výše uvedených důvodů krajský soud napadený rozsudek zrušil a rozhodl o podmíněném zastavení trestního stíhání za současného stanovení zkušební doby v trvání 18 měsíců. Závěrem považuje krajský soud za potřebné obviněného poučit, že je jeho povinností žít ve zkušební době řádný život. V opačném případě se vystavuje nebezpečí rozhodnutí o tom, že se neosvědčil a že se v trestním stíhání pokračuje (blíže viz § 308 trestního řádu).

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 11.6.2014

JUDr. Milan Suk, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Zdeňka Šebková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Hálová